ماته آئينه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

ليوني تــه چا وئيل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
پـــه خنـــدا شـو وئيل ,, مـاتـه آئينه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي میر مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امیر حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشید احمد خان د محترم اجمل خټک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زیتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهین په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سیالو سیاله کړه

او

د نني دور د ښاغلیو پروفېسر اسیر منګل ، ډاکټر زبیر حسرت ، ښاغلي عنایت الله ضیاء ، ډاکټر عرفان خټک او محترمې سیده حسینه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړهٔ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوتوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارۍ، ، اوخودله. ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے .او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زهٔ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغهٔ د عاجزۍ ، د هغهٔ بې غرضې او د هغهٔ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره ليکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئينه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بيا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفيانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ ليدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئې انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لا نورې هم پياورې شي ۔چې پښتانۀ ليکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خير که زۀ خفه شم خو ياران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

په مينه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زهٔ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زهٔ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,,مینې،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نهٔ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر،، پېژني او نهٔ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د یوې ورې ذرې غونډې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل په تکل کښې سرګردانه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,, لاشعور ،، نه د ,, شعور ،، په درشل قدم ږدم نو تیندک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون ورې ورې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څړیکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانه هدیره کښې ځوړند سر ولاړ ملامته ,, احساس ،، ته وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تار په تار شي ـ زما د ,,امېد ،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راته ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپل ځان نه اویرېږم د هر وېښتۀ نه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نۀ یم ـ نۀ پوهېږم چې د غـه حق مې ,, لاشعوري طـور ،، تـر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کـوي زمـا دپـاره دغـه بـس ده چـې د خپلـې مـور ,, پښـتـو ژبـې ،، پـه اوربل کښې مې د یو بل ګـل د اېښـودو هڅـه اوکـړه ـ هـم پـه دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احسـاساتـو تـرېنـه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادګيرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار يا کومه واقعه د چا د کردار يا د

ژوند د ريښتني واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً يو اتفاق وي ځکه چې ليکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

✵	تندرونه	۱۲
✵	ماته آئینه	۲۰
✵	د شپې سیورے	۲۵
✵	ما معاف کړه	۳۱
✵	شناختي کارډ	۳۷
✵	ټیټې سترګې	۴۱
✵	څادر	۴۵
✵	لیکوال	۵۲
✵	خیالے	۶۵
✵	تهینکس ګاډ	۷۲
✵	اخبار	۷۷
✵	تصویر	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

✵	قتل	۸۸
✵	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
✵	اوچي اوښکي	۱۰۰
✵	اخري خط	۱۰۵
✵	انصاف	۱۱۴
✵	په تول پوره	۱۲۰
✵	مور	۱۲۷
✵	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـنـدرونـه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګو کښـې نـاقلاره اوښـکې تلـې راتلې. هغې ته نهٔ خو د شپې د توري تیاري احساس ؤ او نهٔ د موسم د ناکړدو نه خبر وه. نهٔ ئې د اسمان په برېښنا څهٔ کار ؤ او نهٔ ورسره د ځان فکر ؤ. خو چې کله به ئې په لرې واؤرینو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړۀ پرېوځي.

هغه د خپلې خيمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنا دخيمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوځې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپيا خوره وه. خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خيمې ته کتل چې پکښې دلالټين تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې ځوارلس کلن زوئے ,, شين ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودۀ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,ورېمه،، لاهغسې ويښه وه. ګل مرجانه د څۀ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خيمې ته راغله په خپلې لور راټيټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, ورېمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانۀ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټۀ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څۀ وئيل غوښتل چې بيا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خيرن شليدلي پيڅکي اوچې کړې. او بيا د خيمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وريځو زغليدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته ياد شول چې ,,سيد اغا،، به هغه په ورکوټوالي ځومره چيړله او چې کله به ئې ورته د وادۀ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه ـ د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله ـ په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے ـ

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه ـ او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے ـ ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې ـ اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر خهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان ورې ترې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول ـ

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه ـ ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے ـ د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے ـ تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم ـ د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې.زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې.د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي.په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه.اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي.بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په نښتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ.فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم.ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو.

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه.چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه.ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه.سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،،.

ګل مرجانه خپل زوې شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله.د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته.د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اورېدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه مياشت ئې لور وشوه ۔ ,,ورېمه ،، چې ايله د دريو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔ خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودۀ کېدو نه وړاندې د پلار قيصې کولې ۔ ورېمې به د مور په غېږ کښې سر ايښود ے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه ۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وريځې څارلې او د ماضې ددغه يادونو په جلب کښې دومره لړې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔ د هغې په سپين مخ تودې تودې اوښکې يو بل پسې زغلېدې ۔ چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔ هغه وبوږنېده او چې په وار خطايۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شين ګل ولاړ ؤ ۔ ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غريو نيولې اواز کښې ئې ووې ,, بچيه تۀ ولې ويښ شو ے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نيمه شپه کښې تۀ د خيمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شين ګل په ژور نظر مور ته وکتل ۔ سيلۍ نوره هم سېوا شوه ۔ ګل مرجانې زوې له هيڅ جواب ورنۀ کړو ۔ او په درنو قدمونو د ,,ورېمې ،، خواله لاړه ۔ لس کلنې ماشومې ,, ورېمې ،، سترګې وغړولې ۔ مور په تندې ښکل کړه او شين ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده ـ زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوؤ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپیدا کړم ،، شین ګل ساه نیولي ووې ګل مرجانې یو سوړ اسوېلے وکړو ـ شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو ـ او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه ـ هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وږمې سره کښېنه زۀ دا د ے راځم ،، شین ګل به څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو ـ

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه ـ د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې ـ هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو درونډ اسماني بوج راپرېوتے وي ـ ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل ـ هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي ـ هغه په یو ځائے اتهاله ودرېده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لړۍ غرونو يو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سيد اغا هم وليدو .چې سپينې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شين د ګل مرجانې په لور را روان ؤ. د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتئ نېغ ودرېدل .چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سيد اغا هم د خندا شين ليدو .او چې کله به تياره خوره شوه نو سيد اغا به په دغه تيارو کښې ورک شو .څۀ ساعت تېر نۀ ؤ چې د لالټين يوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه .ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه .رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله .هغه شين ګل ؤ په وارخطايۍ ئې مور ته ووې مورې ! زر واپس شه په وړمې څۀ چل شوے دے.

ګل مرجانې چې يو ځل بيا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سيد اغا د مړو په خندا ګانو کښې ورک شوے وي .په درنو قدمونو خيمې ته راورسيده او بيا چې د لالټين په تته رڼا کښې په وړمې رانښکته شوه نو وړمې ورو غونډې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,مورې بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, وړمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څۀ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خيمې نه بهر ئې د سيد اغا خندا واؤريده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايي کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ وړمې ته راګرځولو نو د وړمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل ناليدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تــه رانغلــې زه دا ســتا پــه انتظــار ووم

په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیگر ؤ . تول ښار په لوگو کښې پټ ؤ . ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنگونه واضحه ښکاریدل . ددغه رنگونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازیگر د نمانځۀ نه پس د امام صیب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اورېدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خورېدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غونډې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر اېښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, میني ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ښارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمير ګلا به د خپلې ,,مينې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حيا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمير ګل به زر غوږونو ته ګوتې يوړې ,, توبه خدايه توبه ،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترګے سترګے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودرېدو کله به ئې د ګونګروګانو شرنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خيټهو د للانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د ماښام تيارې په خورېدو وې او ضمير ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ويستو ته ئې هم خيال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمير ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزيدو وه خو ضمير ګل له بيخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بيا بيا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې يو ځل بيا اسمان ته وکتل ـ هلته وريځې يو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمير ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي . بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې . د هغۀ ساه ډوبه ډوبه شوه . مرۍ ئې ونښته .

,, وریځې ،، د هغۀ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوتې اوبۀ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې . او بیا د شپې په توره تیارۀ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو . هغۀ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړۀ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه . د هغۀ په هر رګ کښې زلزله وه . د تندې خوله ئې اوچه کړه او بیا نېغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اوریدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه . ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نۀ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو . ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونۀ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو . ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو . په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئي بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس، ، تهول په وینو کښې لړلے شوے ؤ -

چــې مــې د فکــر آئینــه ماتــه شــوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سيورے

ټوله ورځ واؤرې وريدلې وې خو د اسمان په مخ لااوس هم تورې او ګورې وريځې ګرځېدې راګرځېدې . کله کله به اوښان اوښان يو خوا بل خوا روانې شوې او په مينځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي . شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپینو واؤرو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه یو بل ته ډېر څۀ وئیل غواړي- چې شپه په غزیدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ یخه سیلۍ راوالوته -خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سیلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بیا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختیار کړو -تورو او ګورو وریځو یو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې -ګېر چاپیره داسې نوره تیارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ویریده -او چې کله به سیلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو- د کلي سپو به د اسمان بربښیدو ته ؤغپل خو یخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې- کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے -خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ -څۀ ساعت پس سیلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کارۀ وارۀ راپرېوتل- لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د یو مئین په مخ ناقراره اوښکې کړېږې وړې روانې شي-

په دې ځول او طوفان کښې سیاله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه- سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټېل ناټېل کولې او کله کله به ئې د سيالې د مخ نه څادر هم پورته کړو . خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تيارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل . چې کله به د سيلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوريدو نو سيالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي .

هغې به دغه ژړا اوريده او ورسره به ئې په سپين مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې . چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې يوه رڼا ښکاره شوه . سياله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل . رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه . او بيا د هغې په لور را روانه شوه . په رڼا پسې شاته يو سيورے را روان ؤ . ځول دنيا په مخه اخستې وه . او سياله دغه سيورې ته فکر وړې وه .

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سيالې نه په څۀ فاصله باندې ودريده . ولې سيورې لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سيلۍ په ټال جوټې خوړې . سيالې ساه راښکلې وه . ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسېدو . ,, تۀ څوک ئې ،، سيورې پوښتنه وکړه . د سيالې ټول وجود وبوږنېدو . په يخه يخنۍ کښې ئې په تندې توده توده خوله راماته شوه . په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سياله يم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـهٔ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ،، پـه دې ځـول او طـوفـان کښـې دلتـه څـهٔ کوې ، ، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه ـ سیاله تـوله خوله شـوه ـ بـې اختیـاره ئـې د خـولـې نـه وختـل ،، زهٔ پـه ... زهٔ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلـې یم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سیوري په لهجه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائې وه ـ

سیالۍ نهٔ غوښـتل چـې وړاندې څـهٔ ووائـې څـو نـاقراره سلګو ئې د زړهٔ خبره خولې ته راوسته هغې په غور سیوري تـه وکتل او بیا ئې توله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالې ژوند ناقراره کړے ؤ ـ او ځان ورته مجرم ښکاریدو ـ د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالې مئین ؤ ـ خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې په دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان په شپه ئې په چاړو توتې توتې کړے ؤ ـ او د هغهٔ لاش ئې بیا د کلي لوئے نهر ته اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکه نه وه لګیدلې چې د کلي په تانه کښې د هغهٔ د بوډا او غریب پلار د خبرې اوریدو دپاره هیڅوک هم نهٔ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالې ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پلار نیکهٔ په لمن داغ لګیدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه . او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې . سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه . خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه . د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې . د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ . د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ . په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې .

د سیالې خوله وازه پاتې شوه . بیا ئې په وار خطایۍ ووې . ,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لا څۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو . ورسره د باران کړې وړې شیبې هم راغلې . په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او د مړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل . رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه . او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو . د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل . رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه . د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ،، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ،، د قبر سر ته مړ بیا موندو ۔

پـه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريې زۀ ...زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم . ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي . تا ماريې صرف او صرف تا... زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لېونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے یم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے یم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے لیدلے ... منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وینې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووایه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووایه کنه اے بس دمره چې یو ځل راته ,, خپل ،، ووایه ...بیا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ وېرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووایه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سینه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم ماريې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د ماريې تصوير ئې سينې پورې جوخت کړو. د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخيال په نيلي سور کړو. او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډير لرې بوتلو. ډيوه لااوس هم د هغۀ سرته بليده. باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شيبه تيزه شوه. هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپيدو شو او د ماريې تصوير ئې سينې سره نور هم جوخت کړو.

,, ماريه ،، د هغۀ د ډيرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختياره راوربدلې وه. هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د ماريې خبرې رايادې شوې. هغۀ په دغه شپه هم ډير ژړلي وو. ولې ماريې ته پته نۀ وه بيا ورته د هغې ټول خطونه راياد شول چې پکښې مينه وه او د مينې غوښتنه وه. هغۀ بې اختياره اسويلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله. هغۀ سترګې وغړولې ډيوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے. د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بيا بيا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو. د شپې په توره تيارۀ کښې د باران شپبو يو بل پورې خنداکوله. هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شاتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل. بیا ئې دروازه بنده کړه او لاکمرې ته رارسېدلے نۀ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ. ,,شابه دروازه بیرته کړه تول لونده شومه ،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلي وي. د کمرې په مینځ کښې اتاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغۀ د مارېې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې. د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو.

هغۀ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې. او بیا چې څنګه هغۀ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو. هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي. د هغۀ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې ایښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو. د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه. تول ساه ساه شو. د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپوري چورلکونه خوړل. هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداګانې اورېدې. په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زۀ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه ،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅیدو ـ سترغلې ئې پړسیدلې وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکې ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلې وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف ،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګرې په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکاریدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماريې تصوير هم د هغۀ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پيوند د شال او شړۍ نۀ شي
پۀ رښا ورځې باندې مۀ وينه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارهٔ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېدے شوے ؤ. او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې. ,, کرمے ،، وړومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو. هغهٔ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نهٔ شوه کولے. خو د ژوبلو کسانو زبیرګي، د زنانؤ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې. هغهٔ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې ورباندې د تورو او ګورو وريځو داسې تور ځادر خو ؤ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې ليدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې. بيا ئې د خپلې بيټرۍ پۀ رڼا د يو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل. د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د اميد ډيوې بلې کړې خو کرمي بيا بيټري بله نۀ کړه او په توره تيارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه يو يو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپيدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جيبونو تپول. خو چې کله به ژوبل کس زبيرګړے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل.

او بيا هغه ,, يو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبيرګړے ئې کولو. کرمي يوه اوږده ساه راښکه او په اطمينان سره ئې ورله په جيبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راويستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بيا ... په دغه توره تيارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله. کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جيب ته کړه.

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼا ګانې وليدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې. هغۀ زر په دغه تيارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمې ځان خپل کورته رسولے ؤ۔

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے۔په کور کښې چپه چپیا وه ۔هغۀ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کښې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړۀ کښې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې ۔یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه ۔او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل ۔په دغه ذهني کشمکش کښې د کرمې سترګې ورغلې۔

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځۀ له پاڅېدلې وه ۔هغې په خوب اودۀ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغۀ په لاس ګړۍ تـه پام شو نو زړۀ ئې بې اختیاره ودانګل ۔هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو۔ کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, څۀ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مۀ جوړوه ۔سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه ۔کرمے د مور په دوباره پوښتنه لږ وُېریدو او مور ته ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئې وئيل ,, په سترګو ړوندې شې دا خو دې د پلار ګړۍ ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبې نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پرېوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپـلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټې سترګې

د مـور د مـرګ نـه پـس بـه ماشـومه ,, نـاز پـري ،، د مشر خان په کور کښې يو خوا ته غلې ناسته وه ـ کـه ,, غټې بـي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئيل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بيا به يو خوا ته يوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غـم لـه پـه خپلـه سينه کښـې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيکانو ،، خدمت تـه مـلا وتړلـه ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې څو کاله پس د هغې د معصومیت سره ,, ځوانۍ ،، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپین مخ د رنګونو پټ پټانې سپوا کېدل. په زړو او خیرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګنې ,, نازپرې ،، ددې کور نوکره ده. د مشر خان لونړه به د نازپرې ښائست ته ټینګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله. خو نازپرې دغه ,,نازونو ،، ته ځان نیولے ؤ. ځکه چې د خدائے پاک په لویه دنیا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ.

یوه ورځ چې ,, غټه بي بي ،، د خپل کشري ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ. ,,نازپرې ،، چې د کور کارونه راغونډول نو بیا د پاسه غرمه وه. هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټې اختر له جوړې کړې وې. هغې یو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بیا د ماسپښین د مانځۀ د تیارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته. هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې یوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده. دا غالباً د هغې د مایوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسیدو او بیا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه. مخامخ مشر خان ولاړ ؤ. هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې. ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سېوا بل هېڅ هم نهٔ ؤ.

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه ,,غټې بي بي،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,,تور ګل،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې. مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولے شو د هغهٔ ذهن ته ډېر څهٔ راغلل. غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقیدل.... د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۇ چې د هغـۀ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـې نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کـــه دې ســترګې د شعـور کلـه بینا کړې
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څـادر

هغـه د څـۀ سـاعت دپـاره ځوړنـد سـر ولاړ ؤ او د سوچونو پـه لـوئے دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلـې .بیـا ئـې سـر راپورته کړو .یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو،، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلي وو لکـه چـې چـا پـه تیـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سـپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ ـ ولې ,,جاولو،، ښځې تور کړے ؤ ـ د هغۀ سترګو کښې يو ځو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار د ے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تۍ بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه ځۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند نا کړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو ويښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ؤ هغۀ په دويم نظر په خپلې مور باندې خورې برستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماری له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ؤ ليدلے ـ هغۀ د الماری په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ؤ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ؤ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکي ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي، ، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلي غوندې وخندل.

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ، ، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه بانډه کښې وسیدو. په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډه ے راوړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډه ے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرڅ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه،،.

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خېرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اودرېدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ ـ په مخ به ئې غتې غتې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړۀ تل ته کوزیدو ـ هغۀ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کۀ خېر وي د جومات د مولوي صېب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نۀ پرېښودو ـ

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ ـ په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل ـ کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو ـ خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو ـ ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو ـ لږ ساعت نه ډېر ساعت ـ هغۀ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده ـ

هغۀ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو ـ ورته به ئې په غور وکتل ـ په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې ـ هغه به ئې په تندي ښکل کړه ـ سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زۀ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله. هغۀ ځان سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا څادر به خپلې خور له یوه ورځ خا مخا اخلي. ځکه نو د څو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې. هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئيل چې ,,لالا تا دې خدائے لري زما د سر څادر خو تۀ ئې،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو. نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه. نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاریدو. خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي،،.

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په شا کړو او کلي ته راغے. نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل. کباب د هغۀ ډېر خوښ وو. خو د غریبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه. نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو څادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنږدې نۀ کړۀ ځکه چې جیب ئې خالي وو.

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ ویښه تېره کړه. کله به ئې وئيل چې هسې نه ګل جانه په دغه څادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئے اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لرګي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئے دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلې پاتې شو. ,,دا په څو روپۍ دے؟،، کشمالي غلي غوندي ووې. ,,په دولس سوه،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي. هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قيمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي.

د کشمالي په سترګو تيارهٔ خوره وه. د دوکان نه يوې ډډې ته کښېناستو او خپل جيب ئې راؤسپړدو. هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پينځو مياشتو جمع کړې روپۍ شمارلې. دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بيا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ايله پنځهٔ سوه او درې اويا اوختې.

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه. او مرۍ ئې ونښته. بيا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,,زهٔ به خپل ګېډه ے دې دوکاندار سره ټيکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قيمت پوره کړم،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خيټې غوښتنې بيخي هيرې وې. هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنيا بوج هم د هغهٔ په سر وي. دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاريدو. په هغهٔ سر وچورليدو او د خولې نه ئې بې اختياره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه څادر؟......،، دوکاندر به څۀ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه.د هغې په مخ باندې د میک اپ ,, پیخې ،، واضحه ښکاریدې.د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دویم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه څادر په سر ؤ .د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو.زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو.,, د ....داسې بل څادر شته.... ،، ,, ولې نشته خو په نغدو،، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل .هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو.هغه د فکرونو یوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو.د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ.خو ژړلے ئې نۀ شو .نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولے نۀ شو .د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول .د هغۀ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې .د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به یوه کریکه اووهله .د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے .او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ . د کلي خلقو رامنډې کړې .د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې .هغه په خپل لاس کښې لااوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې. د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د ځادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ .د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول .د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو .په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ .

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه .د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل .هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے .په رپیدونکو لاسو نو ئې د سر نه ځادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو.خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس میم صېب ته ور اوږد کړو. په کوم کښې هغۀ لا اوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صېب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده... نو زړۀ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې ټوخي په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤرېدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ځادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ځادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په ويني ويني مخ ئې ستر کې اولګېدې .
هغې بې اختياره چغې کړې ... ,, دا چا ؟لالا ... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وېښتهٔ ئې شوکول .خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مړې اونختـه نو لکه د لېونو پـه
خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته
په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورتـه
په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
...تهٔ ولې خفه کېږې ...تهٔ اوګوره کنه ...,, ما ...ما ...خو
درله داد ے ,, څادر ،، راؤړے د ے ،، .

چې خنـدا ئې پرې تر مرګه پيرزو نشي
د غريب سړي ,, لوئے جرم ،، غريبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغۀ په یو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ,,پښتون کلتور ،، روایات لا اوس هم تړول ژوندي وو - ګودرونه اباد وو اخترونه لا ګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پناهې او چندروګانې کېدې - په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس هم ټپې او چاربیتې وئیلے کېدې - او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چيلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نيولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئيل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازيګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې يو بل ښۀ په اوبو وويشتل . خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئيل او نۀ به ورته زلمو ورونړو غاښونه چيچل . ځکه چې دا د دغه کلي ,,روايات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازيګر زلمو کبډي کوله . د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,,پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل . لوبه به ودرېده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شريک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مسته ساد ګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې يو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو .

هغۀ په کچه خاؤرين کور کښې ستر ګې وغړولې . د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ څنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روايات او اقدار هم بدليدل . کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړيدل . بيټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې . کشران هوښياريدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل . ولې هغۀ ددغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلا ګانې او د ماشوم ولي يادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه يادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,ليکوال،، ووې . د فطرت د ښکلا ګانو اولسي ليکوال ... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو .

په دغه ډېرو خلقو کښې يوه ,, روبي ،، هم وه . چې د ليکوال د ښځې خپلوانه وه . ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو . هغې به هر ځل ليکوال ته په ډېره مينه ,, هر کله راشه،، ووې . ليکوال به ورته خپله نوې ليکنه واؤروله . هغې به داد ورکړو او ليکوال ته به ډاډ ملاؤ شو . داسې ډېر وختونه تېر شول او بيا يوه ورځ ليکوال د خپل کلي په ساده حسن يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لاهغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګې مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,, روبي ،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوړیدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،.

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه - ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې رانتوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاریده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست وُ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سیوا کیده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارئ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لیونئ ,, مینې ،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسیدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ـ د روبي مور هغې ته ځو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لا د چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل ځکه نو رېږدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغۀ نه خپل لیکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل. د هغۀ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو. د خپل ځان مجرم ... د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلې ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. په وار خطایۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ ـ هغهٔ په تندی دغه تصویر را اوچت کړو ـ نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے ـ

,, تاته دې روبي مبارک شي ـ ما ستا هر څهٔ ولوستل د وضاحت کولو هېڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زهٔ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تهٔ ... تهٔ زمونږ دلتهون کوشش مهٔ کوه ،، ـ

لیکوال دا هر څهٔ څو څو ځله ولوستل ـ د ,, روبي ،، تصویر ته ئې کتل او بیا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپیا وه ـ هغهٔ یو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نهٔ وو ـ هغهٔ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول لیکونه راغونډ کړل او څهٔ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ایره کېدل او لیکوال ورته د خندا شین ؤ ـ کله به ئې ,, روبي ،، یادوله ـ کله خپله ماشومه لور ,, خوږه ،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې ـ هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل ـ هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نهٔ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ ـ ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روايات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو مياشتې خو د کلي خلقو ليکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان يو خوا بل خوا وليدو ـ ولې بيا ئې هېڅ پته ونۀ لګېده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربيتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوځو کښې د هغۀ خندا ګاني اوري ـ مشران وائي چې ليکوال د کلي په هر کور او هره کوځۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مينې د لمبو په اور کښې سوزي
هـاغـه روح بـه تـر ابـده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانړو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مينې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو يو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېدائشي نوکر ؤ. پېدائشي ځکه چې د هغهٔ پلار نیکهٔ هم د دې کور نمک خوارهٔ پاتې شوي وو.

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نهٔ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ. ولې شېر ګل دومره همت نهٔ شو کولے. د خان ګل کاکا په زړهٔ د لور دا عادتونه جوړ نهٔ وو خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړهٔ ماتول ورته ګران ښکارېدل. چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارهٔ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه. هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو،، په کرښه سر کېښودو. خو د وادهٔ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته. د هغې خاوند د پلار ایکي یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښهٔ خبره ،، هم نهٔ شوه کولے. هغه به تېوله تېوله شپه یارانو سره بهر ګرځېدو. او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې. بلخوا د ګلالۍ د وادهٔ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده. هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ. ولې دا احساس ئې چا له هم نهٔ ورکولو چې ګني هغهٔ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څهٔ نیمګړي ښکاري.

د وادهٔ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله. کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ به ئې د صبر ساه رابنکه ـ

او بیا یوه ورځ چې د ګلالۍ د کور ټول خلق د محمد خان د زوئے وادهٔ له بر کندي ته لاړل نو په خوشي کور کښې د ګلالۍ جذبات راؤلړزیدل ـ د هغې په زړهٔ کښې ناقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نهٔ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر رابنکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نهٔ منلو خبره وه ځکه نو زړهٔ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بیا اټاله ودرېدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالۍ بیا اواز کړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغے ـ هغې ته ورته کور ته د دننه راتلو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالۍ زړهٔ بې اختیاره درزېدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شېر ګل په مخ د وار خطایۍ رنګونو نور څهٔ وئیل ـ

د څهٔ ساعت دپاره خاموشي وه ـ بیا ګلالۍ په رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زهٔ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زهٔ هر څهٔ کولے شم او تهٔ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زېړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمو سره بزدلي خوند نهٔ کوي ،، هغې د شېر ګل په سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,, زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به ئې وئیل چې ,, بېګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ... ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ د مور او پلار د بیا بیا منت باوجود شېر ګل ورټې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې. هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي. هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم. پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمې شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه.

شپه يخه وه. د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې. خو د مازيګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم يخې وې چې څنګه څنګه شپه پخيده. د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده. دوه درې ځله د پيشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو. کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل. چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بيرته شوه. په شېر ګل يوه تبه تله او بله راتله. هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده. هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بيا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل. د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ
هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي.

څۀ ساعت خاموشي وه او بيا په شېر ګل چا ورو غوندې
پښه واچوله. هغه غوښتل چې چغې کړي خو د وېرې نه ترې
اواز هم نۀ شو ختلے. ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم
چاپېر کړل. د شېر ګل په ذهن کښې د رسوايۍ هېبتناک
احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې. د
وېنې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس
ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې. ,,دا خو
دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم
نۀ اخلي،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي. هغه
برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه. لاس اوس هم د هغۀ د
غاړې نه چاپېره ؤ. د هغۀ هر يو رګ بې اختياره دانګل او د
پلار د بې عزتۍ احساس په يو دوه کښې اتاله کړے ؤ. هغه نۀ
پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي.
هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو. ,,د خان کاکا زوم
بيګا د امريکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته
ئې ولېږه او زۀ څاروؤ له ګياه راوړم. هغه د پلار د پښو اواز
اورېدو. چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې يو بل طوفان راپورته کړو . هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي . مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل . خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو . هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړيتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وخته . هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي .

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه . شېر ګل زړۀ کلک ونيولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خيالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو . د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خيالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو . شېر ګل يوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دياړه ،، سترے کړے خيالے لااوس هم بې غمه اودۀ ؤ .

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهینکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله کله به ئې يو بل ته وکتل ولې بيا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د يو بل د زړۀ درزار اورېدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې دغه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې يو جولا چاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د نښتې ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوږه خوږه هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزيدو دغه اواز هم اوريدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, يو خاموشه اظهار ،، د مينې خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهيدل ـ ,, جمال ،، چې د ډير وخت نه د ,, شميم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختياره ووې ,, ش ـ ـ ـ شميم ،، شميم لکه چې د يو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سينه کيږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئيل غواړم ،، شميم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغير ئې منګل د هغۀ په سينه کيښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شميم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شميم د خپلې سينې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤريدې نو وبوږنيدو ـ هغه د شميم لاس په خپلې سينې پورې کلک ونيولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په نښتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شميم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې. جمال د هغې په خوله لاس کېښودو. او بيا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونيوؤ. ,, داسې مۀ وايه شميم په ما اعتماد کوه، مکمل اعتماد،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے. خو خدائے خبر جماله... خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې يم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم. ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے. دا هر څۀ څنګه اوشو،، . شميم يو نظر ښکته وکتل او بيا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې. ,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے. کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے،،. هغې دومره قدرې ووې او بيا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې. جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مينې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله. ,,شميم زما دې ستا په دې پاکه مينه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي،،.

په دې اورېدو خدائے خبر شميم ته څۀ خبره رايا ده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رېبدونکوشونډو ئې ووې. ,,جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده دا ما څۀ وکړل... زۀ څومره کم عقله يم،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه د کټ لنګـې تـه کښیناسـتـه او پـه دواړه لاسـونو کښې ئـې خپل مخ کلک ونیو ـ جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بیا ئې په غریو کښې ووې ـ ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے ـ تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم ـ شمیم زۀ یو شډل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه ـ ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه ـ

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره په خبرو تیزه تیزه لګیا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مینې طوفان غورځنګونه وهل ـ ,, شمیم داسې مۀ کوه څوک به راننوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه ،، شمیم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده ـ د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوۀ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې. د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کیفیت اندازه ونهٔ لګولې شوه. هغه څهٔ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوا یښې وې.

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو ایښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو. نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر ... خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو. جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبهٔ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه. د هغهٔ زړهٔ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حـالاتــو زورولے یــمه
چې تصور دې هم کولے نهٔ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نهٔ راتلو چې ګڼي د هغهٔ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے. هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغـهٔ پـه وړانـدې د هغهٔ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي په وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ .خو هغه مايوسه نهٔ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې.ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ .پلار به د شپې تر ناوختـه پـورې زوي تـه د خپلې نـوکرۍ د زمانې قيصې کولې.او زلمي ارشد تـه بـه ئـې وئيـل چـې زهٔ د هغه ورځې په ارمان يم چې تـا د فـوځ د يـو لـوئے افسـر پـه وردۍ کښې ووينم .هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئـي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو.

او بيـا هغـه ورځ هـم راغلـه چـې ارشـد د کمېشـن پـه وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کـواټ تـه د آئـي ايـس ايـس بـي دپـاره لاړو .او د مقـابلې پـه دغـه منډه کښـې د خپلـو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو.د ټـو ورځـو د امتحـان نـه پـس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې يقين او اعتمـاد دواړو چورلکونه خوړل.د ارشد په ليدو د صـوبېدار نېـک عمـل خـان زړهٔ د خوشـحالۍ نـه بـې اختيـاره ودانګـل او د زوي نـه د ځـهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو. ارشد د خندا شین شو. او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې. او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو.

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې. مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ ستړې کېده. ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل،، نه مېښه راوستې وه. ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو. هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ. هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو. هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپایان دي. په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول. په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بینډ غږېږي. د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل. فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ. او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخستـه نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نهٔ د چا د ژړا اواز راغے او نهٔ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نهٔ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نهٔ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ... او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونهٔ لګېده،،.

کـــړه وړه کرښـــه د شـــکو پـــه ســـر
وختــه ! لاجوړ نهٔ ووم چې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

ټوله ورځ باران ورېدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه . او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي . د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې درنې څپېړې ورکوي .

سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ . چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښی خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې . هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو . او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله . هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل . او چې په دوېم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه . یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے . سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل . اسمان اوبرېښېدو. او بابا پوهه شو . چې سړے ډېر ژوبل دے . هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې ددننه راتلو اووئیل .

سیفور یوه اږده ساه راښکه . بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو . سیفور د یخنۍ نه رپېدو. او بابا ته د موسم احساس ؤ . هغۀ زر زر هور بل کړو . او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغهٔ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څهٔ پټۍ درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پټۍ پسې پاڅېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څهٔ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغهٔ په زړهٔ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه .نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو .او ورته ئې اووے چې اودهٔ شه چې کله صبا راؤخېژي نو ... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل .بابا د هغهٔ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نهٔ وے راکړے نو ... ،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارهٔ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نژدې راغله. څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونيوۀ. بيا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه. د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سيفور په مخ پرېوتو. زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو.... خو خاموشه پاتې شوه.

د سيفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده. هغه اړخونه بدلول او د سپين ږيري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې. ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ ليدلي دي. د خپل هوس دپاره مې ډېرې وينې توې کړې دي خو... اوس ملامته يم. ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل يو نشې آباده ولې،، . بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو. او بيا ئې سيفور ته اوئيل. ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے. سيفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بيا ئې. يو سوړ اسويلے اوکړو. ,, هو بابا يوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي. زما په ضمير بيا بيا چکونه لګوي. خو... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوې چې د انسانيت ترې هم ويره کېږي،، . ,,هو تا رښتيا اووے،، . بابا د سيفور د خبرې تائيد اوکړو. ,, تا راته قيصه کوله،، . سيفور په اوچو شونډو ژبه راښکله. ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې. ماته چا اووئيل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پینشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بیا ،،؟ سیفور اړخ بدل کړو او قیصه ئې بیا شروع کړه ـ بیا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ څارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بینک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بینک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمیر سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بینک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصې دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ـ ـ ـ بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوویشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخرې سلګۍ هاغه سوالیه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سیفور دا قیصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدلیدل رابدلیدل ... چې کله د اور لمبه تیزه شوه نو سیفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اولیدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئیل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غوندي پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو . نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو . د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې ځنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو . بابا اوبوګنیدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه . د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل . بابا به څهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل . زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د یو پښتون کور دے . او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے . بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده . ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، .

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤریدل . هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ . بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ... څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړهٔ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونهٔ وئیل.

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو.

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په ساده ګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازيګر ښکلاګانو يو بل له غاړې ورکولې . په تنورونو به د پېغلو خنداګانو نوره ګرمي پېدا کوله . د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ,, خړ ،، وو خو ضميرونه پاک وو . کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو . ديوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,لوظونه ،، پاخۀ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئيلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نۀ شوه راتلے ـ

د دواړو د کليو تر مينځه ايله دوه ميله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شريکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو يار ؤ ـ دواړو د ځوانۍ ډېر رنګونه په يو بل شيندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بيا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په يو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نۀ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعيم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صيب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قيصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قيصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې میجر صیب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته ددغه مینې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ؤ. ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د ورومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول. د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې. ورځ تېره شوه. او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے. په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې. کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان،، له کټونه سم کړل. خبرې وشوې. ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل.

ټول خلق اوده شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو. هغې بیا بیا اړخونه بدلول. چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه. په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو. ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو. کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو. د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه. زړۀ به ورته ډېر خۀ وویل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو. زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو. دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو. جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ. ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې تورې تیارې ته وکتل ـ بیا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وینې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نیولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ یو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بیا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ایله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صیب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بیا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې ځنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور ځادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه تهوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبـو د کمي په وجه ئې اوبـۀ خور سرته نۀ ؤ رسولې. د هغـۀ خولې له دوه درې ځله یوه ټپه راغله اوبیا ئې داسې د ذهـن نـه په بهرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګـولې شوه.

کلې دومره لرې نۀ ؤ. جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نـو بیـا پـه کورونـو کښـې رڼاګـانې بلـې کـړې شـوې وې. هغـه د خیالونو په ژور سیلاب کښې د ځان نه ورک ؤ. ځکه نو ورتـه دا پته اونۀ لګیده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسیدو. هغـه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه. خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبیا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغې.

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ. او چې کله بـه چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورتـه کـړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو. هغه په فکرونو کښې ورک ورک یو اړخ تـه پخـه ډډه وهلې وه. او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ویستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زیر زیر کتل.

کلې د ټولو شریک ؤ. ځکه نو ورکښـې هـر یـو مـخ د بـل سره اشنا ؤ. دا ددغـه کلـي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو یوه حصه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغهٔ د ماښام روټۍ هم نهٔ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړهٔ کښې ئې يوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغهٔ ئې احساس نهٔ شو کولے. په کور کښې ډېوه تته شان بلېده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښهٔ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډيوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې وليدې. زړهٔ ئې يو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خير خو دے کنه ،، د هغهٔ مرۍ وننښته. ښځې ئې په خپل شليدلي پيڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه هډو کمېږي نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بيا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغرې په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونهٔ وئيل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټين يوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صيب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصيب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صیب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زیاته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبیائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصیب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا لـه ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـد جنت ګل په مرئ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صیب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صیب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئیل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بیا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبیرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمینان نښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـد اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بیا ئې مور ته وکتل او بیا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزیده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکې تبه بیا سېوا شوې وه . سترګې ئې پټې وې . چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو . مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه . او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تا دي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو . جنت ګل ورته په رپېدونکو شونډو خبره وکړه . او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو . ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیږې پرتې وې . او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو ـ هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول . د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله . جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي . اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم . او بیا زما سره زنانه ده . لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے . ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،، وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه . د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلے . د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپیدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصيبه ،، د رحيم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته ياد وو چې ايله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بيا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصيبې په ژوند کښې د اميد اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وتړل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکرې ئې ونۀ ليده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئينه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کربنې واضحه ښکارېدې ـ په تورو ويښتو کښې ئې ,, سپين ډکي ،، يو بل سره غاړه وتي وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزورې وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصېبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفايۍ ته برنده کښېناسته نو بيا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نينې ورتيدې ـ ولې هغې به چاته هم ګيله نۀ کوله ـ او بيا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصيبه د کټ کړه ـ هغه به توله ورځ اوشپه تړخيده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

يوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په يخنۍ کښې ئې ښه نصيبه بهر په دالان کښې په تړخيدو وليده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصيبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لرې فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصيبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسيده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو. هغه به يوازې پرته وه. مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صېب ،، د بيمارۍ نه کرکه کوله. صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصيبې له ډاډ ورکړو.

د څو مياشتو پرله پسې ناروغتيا ښه نصيبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سيلاب په مخه کړې وه. يوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختياره ياد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بيا د يوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه. ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه. د هغې په بې وسه زړۀ کښې يو معصوم غوندې ارمان راؤپاريدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بيمارۍ پته ولګي او بيا راله ډاکټر راولي ،، . څو ورځې هغه د اميد او ,,مايوسۍ ،، سره په جنګ وه . خو بله ورځ ئې په رښتيا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدي چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اورېدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د برېستنې نه سر رابهر کړو. اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په ریښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکارېدو. د ډېرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه برېستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول. د هغې زړۀ بې اختیاره درزېدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډېر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤرېدو. ,, زما کشري بچي بیګاه تهوله شپه شوګیره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډېر خراب دے. د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هېره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کېدو. او عن تر دې چې غیب شو. ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغــې ښــه نصـیبې ورتـه پـه رپېـدونکو شــونډو څــهٔ وئیــل غوښــتل چــې بهــادر کاکــا پخپلــه خبــره راواخستله ـ ,, کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نهٔ دے کړے یـره خو عـجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې تـرې نـه پـه وارخطـایۍ تپـوس وکړو ـ ,, نـو ګنـي خـدائے مکـړه ناروغـه دے ،، ـ خـان نـهٔ دے ناروغـه د هغـهٔ سپے ټـائیګر ناجوړه دے ـ او مشـر خـان ورلـه د ښـار لـوئے ډاکټـر راوسـتے وو ـ د بهـادر کاکـا خبـرې سـره پـه ښـه نصیبې سر وڅورلیدو په مخ ئې دوه کـږې وږې اوښـکې راغلـې څـان ورتـه ډېـر بـې ځوکـه ښـکاره شـو ـ هغـې د حسـرت پـه ډکـو سـترګو مخـامخ د رحیـم الله خـان لـورې بنګلـې تـه وکتـل چـې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیوري تـت شـان ښکارېدل ـ هغې دغه سپورو ته په سلګو سلګو ژړل او سـپورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

څوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
څوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

رېل ګاډي ځو کريکې ووهلې .او بيا يو درز سره وخوزېدو .سهيل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغه د سګرېټ نه يو دومره اوږد کش راښکو چې سګرېټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ ليده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د رېل ګاډي د کهړکۍ نه سر رابهر کړو .په سټېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول. او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو. سهیل هر چا ته په ژور نظر کتل. د جدایی احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته. هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو.

سیما لکه د ماشومانو په سهیل پسې رامنډې کړې هغه لا سهیل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار ترې نه بڼۀ لرې کړه. سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه. د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو. هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه.

سهیل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو. په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې. سهیل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تږس ئې هم خور وو. سهیل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حياناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ ـ د يونيورستۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سيما ته دغه اندازه ولګېده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي يوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ څو ځله دا فيصله وکړه چې پلار ته د سيما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګير ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په يو بل پسې منډې وهلې ـ هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنيا ته د خپلې مينې قيصه بيان کړي خو د ,,خانداني روايا تو،، او د مشرانو د ,,عزت،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تويولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئيلے شوې ـ مبارکيانې واخستے شوې خو سهېل به چپه خوله يوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو ۔ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده ۔ زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ۔ چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ۔ زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه ۔ تۀ خفه کېږه مه ۔ دا د نصیبونو خبرې دي ۔ د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ۔ هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سبوا شو ۔ د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ۔ د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې ۔ د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه ۔ د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ ۔

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل ۔ او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ۔ ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,, درز ،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکې لیکلي وو ۔ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم ـ او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان ـ ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي ـ خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نهٔ شم ـ زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه،، ـ

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغهٔ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې ـ خو اوس دا خبره ګرانه وه ـ سهېل خط د یونیورسټۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو ـ او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل ـ هغهٔ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله ـ چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو ـ

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خورېدو وو ـ د هغهٔ د ژوند تقاضې بدلې وې ـ یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودهٔ شوي وو ـ ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغهٔ لا نمړۍ نهٔ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څهٔ چیټۍ د کور په پته راغلې ده ـ خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زیړ وتښتېدو ـ هغهٔ ښځې ته د چیټۍ د راختستو ووئیل ـ هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل ـ چې ښځې څنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغهٔ زړهٔ یو درز وخوړو ـ زر زر ئې خط پرانستو ـ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړهٔ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړهٔ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورسټۍ کښې د هغه ګورې ونې سیورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تاکله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو . ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تهٔ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زهٔ دلته پرون د ځوانۍ په سیورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،، .

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونهٔ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نهٔ راتلل . لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړهٔ نه کډه وکړه .

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو . هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه . او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې. یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډډه وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله. سهېل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو. د ډاکې نه ئې خط واخستو. د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل. د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلې وو.

،، پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ ښومره ښکلے او دروند ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهېل ښو ښو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ،، واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغے خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکے شو او بيا ئې د زړۀ د تل نه يو سوړ اسويلے د شونډو سرونو له راغے . خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئيل .

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهايۍ توري وريځې ګورې ګورې شوې . هغه به تهوله ورځ يوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ . د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو . خو په دغه تنهايۍ کښې ئې يو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه . هغۀ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو . د پارسل دپاسه ليکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سيما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بيا ئې اووے ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران يم ،، بيا ئې ډېر په احتياط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهيل نه پخپله هم هيرې وې . سهېل ددې هر څۀ نه زيات د سيما خط لوستو ته لېواله ؤ . د پارسل په ويخ کښې يوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانسته . او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې .

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه مړه يم . پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے ؤ . دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغير بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سيمه وبخښه ،،.

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغهٔ په سينه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

که وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې ددغـه ,,لوئې پښتون،، یادګار ته وکتل . بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې . په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې . د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سرلوړۍ دپـاره کـړې وې . ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څۀ قسم قاعدې او اصولو نه بغیر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو . هغۀ څۀ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے .

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښتۀ جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښتۀ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول . هغۀ څۀ ساعت دا هر څۀ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغۀ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتۀ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خورېده . هر چا پوزې نیولې وې . او په منډه تیرېدل راتیرېدل خو چا کښې دا همت نۀ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے .

هغۀ نیت وکړو چې د څناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائې چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار څناور څوک لارې ته راګزارئ ،، ؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي. هغۀ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل. نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئے دفتر دے. هغۀ ځان سره ووې چې دا د مـردارو ځناور بـدبُو خـو بـه پـه دې لـوئے لـوئے افسرانو هم لګي کنه نو بیا څۀ وجه ده چې دوي ددې بې حسۍ مخ نیوے نۀ شي کولے.

زړۀ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر دے ،، اسوېلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډېرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه. هغۀ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نۀ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغۀ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړۀ له ئې څۀ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هېڅ ونۀ وئیل او بیا څۀ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ.

د هغۀ نوم غمخور ؤ. د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک. ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغۀ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو ستړے کړے ؤ او د مایوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې.

د هغهٔ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغهٔ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نهٔ پریوتو ځکه چې نهٔ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نهٔ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو.

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ختټ ومرورلو. نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتي لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغهٔ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو. او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ.

هغه څهٔ ساعت خاموشه ولاړ ؤ . خو چې کله په دغه انتظار ستړے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے،، هغهٔ پوزه وچوڼله . په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ختټ ئې ووې ,, صیب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے ـ نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو ـ هغه لا په دویم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې ـ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,در ته مې وئیلي نۀ دي چې صیب په میټنګ کښې د ے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وخته ـ زړۀ ته ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي له ښټ لکه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو ـ

هغه لا د وزیر صیب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو ـ غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صیب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه ـ هغۀ د ننوتو سره د وزیر صیب په کړس کړس خندا واؤریده ـ چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صیب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ ـ چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تند ے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دې بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا . . . . د ممبر صیب خط د ے ـ د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صیب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزیر صیب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څو ډکي وېښتۀ ئې نېغ ودرېدل هغۀ به لاځۀ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې ,,درته مې شل ځله وئیلي دي چې زۀ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مۀ راپرېږده .خو تۀ غالباً د شرافت په ژبه نۀ پوهېږې ،،.

نوکر د څۀ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوۀ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,, ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا ....ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارۀ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل .غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته رانتوتو نو د هغۀ په لاس کښې د بدلۍ د اړډر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم ؤ.

د انصــاف طمــع بــه څــوک د چانــه اوکــړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو . لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو . او لا ساه به ئې اخستې نۀ وه . چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل .

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ. ګلاب دین په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ.د هغه نه بغېر به هره مشاعره نیمګړې وه.
ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو.د هغهٔ د فکر الوت
د هغهٔ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به
ورته په درنه سترګه کتل.

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغهٔ
په مزاج کښې عاجزي وه.د هغهٔ په عادتونو کښې سادګي وه.
او د هغهٔ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ .ډلې ډلې
شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې
هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي.په ,,
لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارهٔ لګېدل... هغه به
د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې. او څو ځله
خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ.هغه به هر شعر ته غوږ
نیولے ؤ .لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم
ایخودو نود هغهٔ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ.
هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې
واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو.د هغه په سترګو کښې به
ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو...زما
نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي.

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین... د ژوند د
مشاهدو سره اشنا کېدو... چې څنګه د ,, لونګین،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو . چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل . د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو . چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي .

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه . یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو . د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے . ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تائې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صېب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې .

هغه ډېر ناقراره وو . او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب لیدو ته لاړ شي . د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نۀ وو . خو لار ئې ورکه ورکه وه . ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب کلي ته را اورسيدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صېب درک ورنکړو ... لونګين د لږ ساعت دپاره اتاله ودريدو ـ او دې سوچ يوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ يم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے ليکوال څنګه نۀ پېژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته يو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ . . . ـ هاغه اتې وال چنارے خو نۀ يادوې ،، لونګين ورته اووے نه بابا ... زۀ سپين ګل شاعر يادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګين چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه ياده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,, ... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اورېدو سره د لونګين لاړې تيرې شوې ـ

هغه چې د سپين ګل کور ته اورسيدو نو يو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې يو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زيات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپين هم نۀ ؤ ـ سړي لونګين ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګين په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي،، ... زۀ ... د سپين ګل چنار ليدو ته راغلے يم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو ـ زهٔ چنار یم کنه ... د خدائے زوره وره ـ ځنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو ـ او اتاله اودریدو ـ

چې کله لونګین د چنار صېب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صېب اووے „ ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي ـ ډېر واړه خلق مې „ سړي ، ، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نهٔ دے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زهٔ لیکوال نهٔ ګڼم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څهٔ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې ـ خو نهٔ پوهېدو چې ... ځنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړهٔ ټینګ نهٔ کړو وئے وئیل „ چنار صېب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نهٔ پېژني ـ دا ولې ، ، چنار صېب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل ـ „ مېلمه ... دا کلے څهٔ چې ددې دور یو لیکوال نهٔ زما په قدر پوهېږي او نهٔ زما په دې لیکلو ـ خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څېړنکار به زما په دې „ تخلیقاتو ، لوئې لوئې څېړنې کوي ، ، ـ لونګین به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دې سوچ یوړو چې که د چنار صیب په دې لیکلو نن د چا غوږ نهٔ کرېږي او څوک ورته د رنښت نهٔ ورکوي ـ نو راتلونکے وخت به ورته څهٔ نظر اوکړي ـ لیک خو هاغه لیک د ے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صیب د نسوارو یو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم د ے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زهٔ هم داسې یم ـــ دې ادارو ته څهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به څهٔ وي او معیار به ئې څهٔ وي ،، ـ د دې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغهٔ په خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو ـ وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صیب نه اجازت واخستو ـ او چنار صیب هم په زړهٔ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صیب د کلي نه روان شو ـــ د ځان سره ئې کرل ریبل کول ـــ څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهن کښې د چنار صیب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړهٔ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارهٔ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو. ستړے ستړے په کټ کښې پرېوتو... چې د غه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه څویه. جوړ خو ئې کنه ،، . هغهٔ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مهٔ خفه کېږه دا په شمار نهٔ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ټیټې سترګې ملامته ولاړ وو. هغهٔ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نهٔ ده په معیار ده.

کـه هــر څـو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا ،، وئیلے نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اودۀ وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وریځې یو بل پسې روانې وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وریځو د مینځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئیل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې یو سپي د خپل ستړي ژوند نه فریاد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فریاد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل . د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې . هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ .

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه . خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې . هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې . خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,, لېونۍ ،، شوه . خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه . او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو. کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو . لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ . په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې . وېښتۀ ئې ګډ وډ وو . په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولي وي . د هغې ساه راماته وه . او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده . د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري . هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي . بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے . او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي .د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے .خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے .

د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ راواخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې .د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې .لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه .د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي .په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه .لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل .هغۀ یو ځل بیا چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ...تۀ وار خطا کېږه مه...بس چې که خیر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم.

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې .د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وریځې نورې هم ګورې شوې .د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول ۔لېونۍ خپله بیماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي۔

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قیامت پته نۀ لګیده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قیصه کړې وه .ځوک چې نن مجبوره وه ... د بیمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه۔

صبا له لېونۍ د ګاډي په سیټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه .د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ۔

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډې مېدان وي۔اکثر زنانه داسې ښکارېدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د میک اپ نخښې هم د لرې نه لیدے شوې۔چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بیرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غتې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې بې وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې ستر ګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې . ولې د هرې مريضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه ديره وې د هغوي د خولو ټپولو دپاره هېڅوک نۀ وو . لېونۍ هم په يو کټ کښې غزيدلې پرته وه . کله کله به ئې سترګې راپورته کړې . ګېر چاپېره به ئې وکتل او بيا به ئې سترګې پټې کړې . د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو . په زړۀ کښې به ئې ډېر ځۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئيل اوبيا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته رانںوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه . هغۀ د سردار خولې ته کتل . سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بيا ئې يو سوړ اسوېلې سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ،،

د اپرېشـــن د نـــوم ســره د لېـــونۍ د خاونـــد رنـــګ زيـــړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار . زۀ مرګ غوارم زۀ به خود کشي وکړم . زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے . ددۀ به لار خلاصه شي . او زۀ به د سکون ساه واخلم او بيا هغه په بق بق وژړېده . ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بيا په شغ د وارډ نه بهر ووتو . د لېونۍ خاوند يو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو . هغۀ د شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کېنبي بره اسمان ته کتل او په سترګو کښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سیلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولې خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې ځۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تېوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمتو رونه کړې وه. د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.

خلق تلل راتلل.... او بیا دوه گېنټې پس د اپریشن د کمرې نه یو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ. د هغوي مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپین څادر غوړېدلے ؤ. سټرېچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه گس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړي بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو. هغې مسلسل زبیرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بلیدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـين شـو او وې وئيـل ,, دا خـو زرقـبش ده ،، د لېـونى خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکې شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئيل ,, زرقبش ،، .

ورځ يو ځل بيا ستړې وه او د مازيګر په غېږ کښې د اودۀ کېدو په غرض روانه شوې وه . چې لېونى سترګې وغړولې نو يو ځل ئې خپل خاوند ته وکتل مسکى شوه . بيا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تيارۀ خورېده نو لېونى نه د هغې خوئېندې ورونه او مور پلار چاپېره ناست وو. لېونى خپله ماشومه زرقبش پخپلې سينې پورې جوخته نيولې وه او لکه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګيا وه . ,, زۀ مرګ نۀ غواړم . زۀ ژوند غواړم ډېر ژوند ... د خپلې ماشومې زرقبش دپاره د خپلې زرقبش دپاره ،، د هغې په سينه کښې د مور د مينې احساسات راپاربدلي وو . خوئېندې ورونه ئې خاموشه وو او د مور په سترګو کښې ئې د خوشحالى اوښکې تلې راتلې .

چې يو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه . د هر چا په ذهنونو کښې ,, ډېر سوالونه ،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي . ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل . او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو . نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې . هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل . د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل . خو بیا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول . او هغوي به خاموشه پاتې شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغـه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نه چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړهٔ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده .

په لکھونو بې کوره ... ژړیدلو ، کړیدلو او زوریدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نهٔ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالی په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړهٔ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلې سلګۍ سلګۍ کډواله نهٔ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نهٔ په اسلام .

څهٔ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه ... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـه روپـۍ هـم ملاوېږي ـ نـو د پښـتنو د حیـا ، عـزت او پښـتو امتحان راغـے ... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ... هم پښتنو اوبائیلو او د حضرت باچا خان هاغـه خبره رښـتیا شـوه چې ,, پښتانهٔ هر څهٔ ته د ټینګې دي خو ,, پیسې ،، ته د ټینګې نهٔ دي ،، ـ ډېر درانهٔ ورکښې سپک شول ـ د رجسټریشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو ـ خلقو د پیسو دپاره د پینځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې ـ د وس خاوندانو د بې وسه ، یتیمانو او کونډو رنډو حقونه ښهٔ په نره په بډه کـړه ـ او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه ـ څوک چې سرتور په د یو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو ـ

شیرولي چا چې ... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو پـه بده ورځ اوښکې تویـه ولې او هـر څهٔ تـه بـه ئې د ,, شـک ،، پـه نظر کتل ـ او په خپل ویخ ضمیر به ئې فخر کولـو ـ د پیسـو لالـچ پـه مخـه واخسـتو ـ هغـه پـه یـوه داسې محکمـه کښې افسر وو کومـه چې د اولسي خدمت محکمـه وه ـ د هغـه کـورنۍ تـه د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه ـ خو لالـچ ... د هغـه پـه سترګو پردې راوستې ـ هغـه خپـل ضمیر پـه خپلو لاسـو قتـل کـړو او ځـان ئې پـه هاغـه کسـانو کښې شمـار کـړو د چا چې نـهٔ کـور وو او نـهٔ څـوک د تپـوس پوښتنې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پيسو ته هم . او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافيانو دپاره هم څۀ پيسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بيا ئې هم هلته منډه کړه . او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمير مخ نور هم تور کړو . هغه دا ټولې ,,مُردارې،، خوړې . خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم . که هر څو د هغۀ تعلق د مذهبي خلقو سره وو . خو اوس ترې مذهب هم هېر وو . پښتو هم هېروه وه او غيرت هم .

شېر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثيت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئيل . ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، . او بيا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه د دغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو . چې ناګهانه ورته خبر راغے . چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګېدلے د ے . د شېرولي د لاس نه د راشن سامان پرېوتو . د هغه په وجود لړزان راغے . د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تېزۍ سره اوچورلېدې . کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې . هغه په لاره کښې زير زبېخلے ولاړ وو . کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني يادولې کومې چې دۀ ته د نوکرۍ په بنياد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خيال لاړو . هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو،عاجزانو حق راته د ګل غوندې څوئے واخستو ،،ـ شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالیٰ هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،،
شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ څوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم څوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال ۱۹۷۵ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو,, وړومبۍ شعري مجموعه،، چې په کال ۱۹۷۸ء کښې چاپ شوه.
۳	ویښ خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړې شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال ۱۹۸۱ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال ۱۹۸۲ء کښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	وړمبې نعتیه مجموعه چې په کال ۱۹۸۹ء کښې چاپ شوه او په کال ۱۹۹۱ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په وړمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لیونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۶ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۶ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې، ، ته اولیږلے شوم.
۱۴	لیونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژوند او مبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډیرو پوهانو، روشن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۶	ما هیرولے نهٔ شې	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,,لېونۍ سندرې ،، هم لري.
۱۷	اے گنبد خضریٰ	په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,,المیه،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library